

цвѣтята. Ластовици кацатъ върху телеграфнитѣ жици и прашатъ телеграми, пълни съ възторгъ и радостъ. Гушитѣ имъ сж пълни съ пѣсни. — Да, пристигнахме въ Българията, настанихме се въ гнѣздата. Пролѣтъ!

Пролѣтъта се усмихва презъ разведренитѣ простори, горитѣ повтарятъ чуването на кълвача, водопадътъ бучи въ планината. Птицитѣ се викатъ една-друга. Пчелитѣ пѣхатъ зурлитѣ си въ чашкитѣ на цвѣтята и смучатъ сладкия сокъ. Тѣ пѣятъ и се кандилкатъ опиянени, съ надути отъ медъ кореми. Една божикравка се е възкачила на върха на една тревичка и гледа гората. Тя търка малкитѣ си лапички и си дума: „Брей, че хубаво нѣщо било това — гората! Ама че работа! Бравосъ!“... Врабцитѣ празнуватъ нѣкакъвъ си веселъ и шуменъ празникъ въ клонитѣ, подскачатъ радостно и весело и се перятъ единъ срещу други. Единъ щурець свири въ тревата. Неговата цигулка има само една жица, ала щурецьтъ намира, че гората е пре-красна и свири.

Пролѣтъ!.. Надъ гората се носятъ бѣли пари, като тънки развѣяни воали. Разнѣжената земя изпуска своитѣ въздишки, и тѣ се обръщатъ въ леки мъгли. Върху листата на трепетликата вѣтърътъ свири тихитѣ си пѣсни. Малкото поточе пѣе своята сладостна пѣсенъ.

Гората е разлистена, козарчета пълзятъ по скалитѣ и хокатъ козитѣ. Едно козле съ малко звънче се подплаши и захепка нагоре — звънчето заби често и тревожно. Козлето се спрѣ на скалата.

Една сврака кацна върху цвѣндалата дива круша, обърна се насамъ, обърна се нататъкъ: — Тцтъ, всичко разцвѣтѣло, всичко разцвѣтѣло!.. Тя вирна опашка и отлетѣ нататъкъ. Сърдцата на птицитѣ се прѣскаатъ отъ радостъ и огласятъ гората съ пѣсни. Черниятъ косъ свири като хайдутинъ. Славейтъ се залива въ пѣсни. Птичка е, тя не знае друго — чурулика! Славей! — сърдцето му е колкото царевично зърно, а толкова радостъ, толкова захласъ и пѣсенъ!